

Prelatovo pismo (srpanj 2011.)

Zasigurno ćemo toliko ljubiti i očuvati duh koji je naš Otac primio koliko više budemo duše molitve.

5.07.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Nakon putovanja u Pamplonu radi liječničkog pregleda, kao i radi posjeta bolesnima, odlučio sam otići u Obalu Bjelokosti i razgovarati s vašom braćom i sestrama tog

predragog naroda za koji smo prošlih mjeseci toliko molili. Nastavimo tako i sada u cilju da što prije zacijele rane nastale u ratu i da ne ostave ogorčenost i mržnju; da svi budu velikodušni u opraštanju, tako da pomirenje jednih i drugih bude prava stvarnost, na dobro obitelji, društva i cijeloga naroda.

Preporučimo te nakane Presvetom i Milosrdnom Srcu Isusovu koje danas častimo, 1. srpnja, u liturgiji, kao i slatkom Srcu Marijinu, čiji je blagdan sutra. Molimo mnogo za sve krajeve u kojima ima dovoljno patnje.

Ovaj blagdan Isusov poziva nas da budemo u pouzdanoj i djetinjoj molitvi uz Srce Boga koji se utjelovio iz ljubavi prema nama. Kao što je naš Otac pisao u jednoj homiliji, ***ovako se oblikuje štovanje Srca Isusova: spoznati Boga i spoznati sebe, gledati u Isusa i k Njemu ići, Njemu koji nas hrabri, koji nas podučava i koji nas vodi.***^[1]

Također i sada s Neba potiče nas da obnovimo svoju želju da uznapredujemo u osobnom susretu s Presvetim Trojstvom. S obzirom na to ponovno razmatram neke savjete blaženoga Ivana Pavla II. u njegovu apostolskom pismu u kojem je označio put Crkve za novi milenij. Imao je glavni zadatak označiti kako probuditi svetost u cijelom narodu Božjem, i rekao je: „Za tu pedagogiju svetosti potrebno je kršćanstvo koje se odlikuje ponajprije *umjetnošću molitve*.“[2]

Gospodin, kojem ne prestajemo i ne smijemo prestati zahvaljivati za njegovu dobrotu, poslužio se također primjerom i naukom našega Utemeljitelja kako bismo svi mi, kao i drugi kršćani, dali najveću važnost gajenju života ozbiljne i postojane molitve. Jačajmo tu težnju u marljivom čitanju Riječi Božje i sudjelovanjem cijeloga svoga bića u liturgiji, posebno na dnevnoj svetoj

Misi, do te mjere da ophod s Bogom bude tijelo našega tijela, duša naše duše, život našega života. Iako se već mnogo godina svakodnevno trudimo, uvjereni smo da je potrebno svaki dan ponovno početi. **Zapravo, kaže Benedikt XVI., dobro znamo da molitva ne smije biti zapostavljena: potrebno je učiti moliti, kao da se uvijek iznova učimo toj umjetnosti; čak i oni koji su vrlo napredni u duhovnom životu uvijek osjećaju potrebu da uđu u Isusovu školu kako bi naučili dobro moliti.**[\[3\]](#)

Don Álvaro je često govorio o odluci svetoga Josemarije kada je napunio 70 godina: biti duša molitve. Od kada se Gospodin počeo pokazivati u njegovu životu, već od mladosti, naš je Otac pošao putem molitve i bio je uvijek vjeran u tom svakodnevnom i djetinjem razgovoru s Bogom. Činjenica da je mnogo godina poslije pokazao tu želju, osim što je tako

otkrio svoju duboku poniznost, znači potvrdu onoga što tvrdi Benedikt XVI. i onoga što se temelji na iskustvu svetaca.

Mnogo puta smo se zadržali na razmatranju prizora Evandjelja koji nam pokazuju Isusa u razgovoru sa njegovim Ocem Bogom. Apostoli su se divili Učitelju i jednom su Ga molili: *Domine, doce nos orare.*^[4] Gospodine, nauči nas moliti. Dao im je pravac kojim treba ići kršćanska molitva: *Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se Ime tvoje; dođi Kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.*^[5]

Treba na mnogo način prijeći tu stazu, jer svaka duša ima svoj sasvim osobni odnos s Bogom: Gospodin nas čuva, svakoga pojedinca, kao dragulj neizmjerne vrijednosti: to je ganutljiva stvarnost, jer svaka je duša otkupljena cijenom krvi Kristove.^[6] Kršćanska je molitva

poput širokog puta koja vodi djecu k njihovu nebeskom Ocu po Isusu Kristu i poticajima Duha Svetoga,[7] ali ne zaboravimo da je Isus rekao: *vigilate et orate*,[8] bdijte i molite. Svi moramo – kako je rekao Benedikt XVI. – ići u *Isusovu školu*. Od našeg smo predragog Oca naučili obraćati se Bogu pobožnošću djece i znanošću teologa; čežnjom se obraćati Isusu Kristu kao svojem starijem Bratu i Blaženoj Djevici Mariji kao svojoj Majci; svetom Josipu kao ocu nadnaravne obitelji – Crkve; anđelima kao pratiteljima i čuvarima na putu prema vječnom životu.

Obnavljajmo svaki dan težnju da se osobno ophodimo s Bogom. Sada govorim o vremenu koje svaki dan posvećujemo razmatranju, koje uz sakramente Pokore i Euharistije čini izvor svježe vode kojom moramo ispuniti svoj rad, apostolat, kao i obiteljske i društvene djelatnosti; napokon i cijeli svoj život; također

satove za san i odmor. Tvrdim vam da to nije teško, također i kad smo duhovno suhi ili fizički i psihički umorni, ako se prepustimo svjetlosti Duha Svetoga i slijedimo savjete iz duhovnog vodstva.

Moramo biti kontemplativne duše—rekao je sveti Josemaría godine 1973. — ***i zato ne smijemo zapustiti razmatranje. Bez molitve i razmatranja, bez unutarnjeg života, samo bismo činilo zlo (...).*** Sada se čini da imamo veću obavezu da zaista budemo duše molitve i da Gospodinu velikodušno prikažemo sve što nas brine i nikad ne zapostavljajući svoj razgovor s Njim, što god da se dogodi. Ako se tako ponašate, živjet ćete ovisni o Bogu cijeli dan i trudit ćete se ozbiljno da svaki dobro obavite dva puta po pola sata molitve.[9]

Naš nas Otac ne moli da vrlo dobro obavimo molitvu, već da se *svaki dan potrudimo* da počnemo, nastavimo i dobro dovršimo molitvu. To je cilj koji nam je na dohvat ruke kada svaki dan počnemo, ostavljajući po strani prošle poraze, bilo velike bilo male. Sve ostalo i praktički sve dolazi kao dar djela Tješiteljeva u našoj duši, jer *Duh potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima.*[10]

Nastojimo dakle na prvom mjestu biti točni u tim susretima s Bogom, oni ravnaju naš svakodnevni put. To izgleda kao nevažan detalj, ali tvrdim vam – prema pouci svetoga Josemarije – da to ima veliku važnost. ***Nikad ne zapustite razmatrajuću molitvu. Koji je najbolji put za kontemplativnost? Molitva. Kada duša počinje misliti kako ne zna moliti, kako je ono čemu nas uči Otac vrlo teško, da***

Gospodin ništa ne kaže, da ne čuje i misli: ako je tako, sve ću ostaviti i okrenuti se usmenoj molitvi—ta je duša na lošoj kušnji. Ne, djeco moja! Treba ustrajati u razmatranju. Potuži se Gospodinu za vrijeme molitve; ako je potrebno, ponovi za vrijeme polusatne molitve istu strelovitu molitvu: Isuse, ljubim te; Isuse, nauči me ljubiti; Isuse, nauči me ljubiti druge po Sebi... Ustraj tako iz dana u dan, mjesec, godinu za godinom i na kraju će ti Gospodin reći: ludo, bio sam s tobom i uz tebe od početka! [11]

Može doći do poteškoća, izgovora ili varljivih misli za odgađanje ili skraćenje polusatne molitve. Stoga moramo ozbiljno shvatiti točnost u vrijeme većeg rada ili u trenucima kada se osjeća umor ili obeshrabrenje. Kao što podsjeća Papa, **molitva nije vezana uz neki poseban kontekst, već se nalazi**

upisana u srcu svakog čovjeka.[12]

Uvijek je moguće govoriti s božanskim Gostom u duši; treba Ganaći na svakom mjestu i u svakoj situaciji, ali ako je moguće idemo k Svetohraništu gdje je Isus stvarno i supstancijalno prisutan, sa svojim tijelom, krvlju, dušom i božanstvom. U svakom slučaju, uvijek moramo primijeniti trud da se saberemo, odstranjujući koliko je moguće rastresenost koja bi mogla nastati.

Trebamo se u sebi sabrati – govorio je sveti Josemaría u jednoj svojoj katehezi – ***i klanjati se Bogu koji se udostojao da nas posvoji. I započnimo s Njim razgovarati prirodno, kao što se razgovara s bratom, prijateljem, ocem, majkom ili susjedom kojeg cijenimo. Kao što se razgovara s ljubavlju. Govorite pouzdano i vidjet ćete kako je to dobro. Imat ćete unutarnji život.[13]***

Ponavljam: ponekad nećemo znati što ćemo Mu pokazati, kako s Njim govoriti, nedostajat će nam riječi; ali tada ne zaboravimo da je molitva **unutarnji stav, a ne toliko serija radnji i formula, način kako stajati pred Bogom prije obavljanja činova kulta ili izgovaranja riječi.**

[14] Drugi razlog za vjerno obavljanje razmatrajuće molitve u situacijama stresa ili unutarnje suhoće; evidentno je da je u tim slučajevima molitva na poseban način potrebna. Ponekad, djetinji razgovor s Gospodinom neće se sastojati ni iz unutarnjih riječi, ali činjenica da Ga pratimo u predviđenim minutama, bez traženja vidljivih utjeha, jasan je pokazatelj ljubavi prema Bogu, identifikacije s njegovom presvetom Voljom i samozaborava. **U tom gledanju na Drugog i na „drugi život“ nalazi se bit molitve kao iskustvo jedne stvarnosti koja nadilazi ono što je opipljivo i moguće.**[15]

Ništa nije tolika utjeha kao kada možemo ljubiti Boga i obraćati Mu se, jer *On nas je prvi ljubio*.^[16] Tako kaže Katekizam Katoličke crkve kada uči da je „taj korak ljubavi vjernoga Boga uvijek u molitvi prvi, a čovjekov korak uvijek je odgovor.“^[17] Stoga, odluka da budemo pažljivi za vrijeme molitve, koju svaku dan obnavljamo, *obavezuje* Boga – da se tako na neki način izrazimo – da nam još obilnije pruži svoju milost. Misliš li osim toga često na to da je jedino oružje Opusa Dei i uvijek će biti molitva? Kako tim oružjem *braniš* služenje Djela Crkvi? Zasigurno ćemo toliko ljubiti i očuvati duh koji je naš Otac primio koliko više budemo duše molitve.

Pouke našega Oca o molitvi sadrže golemo bogatstvo i od velike su koristi. Tko od nas nije bilo kada pronašao sebe u rečenicama njegovih homilija? ***Ne moram vam tajiti da je tijekom godina meni***

dolazio sad ovaj, sad onaj koji mi je pun boli kazivao: Oče, ne znam što je sa mnom, osjećam iznemoglost i hladnoću. Prije je moja pobožnost bila čvrsta i jednostavna, sad mi se čini komična... Svima onima koji su u takvu položaju kažem: Komedija? Divno! Gospodin se igra s nama kao otac sa svojom djecom. U Svetom pismu stoji: ludens in orbe terrarum (Iz 8, 31), On se igra po čitavoj oblini zemlje. Bog se igra, ali On nas ne napušta, jer odmah iza toga stoji: deliciae meae esse cum filiis hominum (isto), moja su radost djeca čovjekova. Gospodin se s nama igra! Čitavo naše djelovanje možda će nam se jednom prikazati kao komedija. Osjećamo hladnoću i ravnodušnost, loše smo raspoloženi i bezvoljni smo, naše su nam dužnosti teške, a naši duhovni ciljevi čine nam se previsoki. Tada je vrijeme da

***promislimo da se Bog s nama
poigrava i da nas želi u toj
komediji vidjeti kao smione
suigrače.***[18]

Ne želim završiti prije nego što vas podsjetim na najvažnije godišnjice u ovom mjesecu. Imat ćemo veću prisutnost don Alvara 7. srpnja, na dan kada je zamolio primanje u Djelo. Dana 16. srpnja je blagdan Gospe Karmelske i to logično zahtijeva da se posebno sjetimo sestre našega Oca, tete Carmen, koja je toliko pridonijela za jačanje obiteljske atmosfere u Centrima Opusa Dei. Pritom ćemo na poseban način moliti za duše u čistilištu i tu će nam pomoći zagovor naše Nebeske Majke.

Kao što vas uporno molim, ostanimo sjedinjeni u molitvi; molimo jedni za druge, za apostolske poslove po čitavom svijetu i za nakane Svetoga Oca. Pred Svetohraništem možemo

za vrijeme molitve Gospodinu prikazati težnje koje ispunjaju našu dušu služeći se zagovorom Blažene Djevice Marije i svetoga Josipa, kao i anđela čuvara i svetoga Josemarije, našega predragoga Oca.

Radost mi je napisati vam da sam prošle subote, 18. lipnja, bio na Sardiniji, u gradu Cagliariu, gdje sam molio pred Zaštitnicom, Majkom Božjom Bonaria. Znam da je sveti Josemaría molio za taj kraj i siguran sam da će mnogo ljudi sa Sardinije velikodušno odgovoriti na Gospodinov poziv, upravo zbog te molitve našega Oca. Pomozimo im, jer također nam i oni punim rukama pomažu.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Pamplona, 1. srpnja 2011.

- [1] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, b3. 164.
- [2] Blaženi Ivan Pavao II., apost. pismo *Novo Milenio Ineunte*, 6. 1. 2001., br. 32.
- [3] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 4. 5. 2011.
- [4] *Lk* 11, 1.
- [5] *Mt* 6, 9-10.
- [6] Usp. 1 *Petr* 1, 18-19.
- [7] Usp. Kongregacija za nauk vjere, *Pismo o nekim aspektima kršćanskoga razmatranja*, 15. 10. 1989., br. 29.
- [8] *Mt* 26, 41.
- [9] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, rujan 1973.
- [10] *Rim* 8, 26.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, rujan 1973.

[12] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 11. 5. 2011.

[13] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 1972.

[14] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 11. 5. 2011.

[15] *Isto*. Usp. Kongregacija za nauk vjere, *Pismo o nekim aspektima kršćanskoga razmatranja*, 15. 10. 1989., br. 30.

[16] 1 Iv 4, 19.

[17] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 2567.

[18] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 152.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
srpanj-2011-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2011-2/) (21.03.2026.)